

Ta zgodba se je zgodila dolgo pred avtomobili, avtocestami in moteli. Ljudje so potovali počasi in dolgo na konjih ali kočijah. Vagoneri - kot so nekdanj imenovali ljudi, ki so pogosto potovali, so bili zelo utrujeni od poti in so želeli najti kraj kjer bi lahko prespali.

En vagoner - Božo Nikolić je odšel na eno dolgo potovanje. Vozil je nabavljeno blago za eno kmetijo v Lički Rječici. To potovanje bi moralo trajati dva dni. Ko je začela padati noč, je postalo hladno, pa tudi Božo je postajal utrujen in lačen. Zato se je odločil, da nekje ustavi in se naspi.

Videl je enega kmeta, ki se je vračal s polja in Božo ga je vprašal kje lahko najde kakšen kraj, da se naspi. Starec mu je odgovoril, da v bližini ni nobenega počivališča, vendar pozna eno bližnjico do Ličke Rječice, toda priporoča mu, da tam ne gre ponoči. Ko ga je Božo vprašal zakaj, mu je on odgovoril, da na tej poti straši.

Vendar je bil Božo preutrujen in je rekel starcu, da bo vseeno šel po tej poti. Rekel je da se ne boji, da so tam duhovi in da je med potovanjem slišal veliko takih legend in da nobena ni bila resnična.

Božo je vseeno odšel po bližnjici in po nekaj urah ugotovil, da ta "bližnjica" v resnici ni bližnjica. Okrog njega so bila samo temna, grozljiva drevesa in slišali so se grozljivi zvoki iz gozda. Čez nekaj časa je Božo na levi strani opazil majhno belo cerkev. Božo je sklenil, da so vrata cerkve verjetno odklenjena in da lahko v cerkvi prespi in zjutraj nadaljuje s potovanjem. Prišel je do cerkve, odprl škripajoča vrata in vstopil v cerkev.

Cerkev je bila prazna. Ni mogel verjeti, da je imel srečo, ker je našel tak kraj sredi gozda. Božo je legel na klop v zadnjem delu cerkve in kmalu zaspal.

Uro kasneje je Boža prebudil nenavaden zvok iz sprednjega dela cerkve. Ponovno je slišal zvok, vendar tokrat glasneje. Božo je našel sveče, vendar ni našel vžigalic da jih prižge. Globoko je vdihnil in šel v sprednji del cerkve. Ko se je v mraku približeval, je videl nekaj belega da se počasi premika. "Kdo je to?", je vprašal Božo. Edini odgovor, ki ga je dobil, je bilo glasno, boleče stokanje.

Božo je v svojem žepu našel vžigalice in je poskušal prižgati sveti, vendar neuspešno. Sedaj je že bil zelo prestrašen, ko je videl da se mu to približuje. Ko se mu je bolj približala, je lahko videl da je to ženska v dolgi, beli obleki, njeni dolgi, neurejeni lasje so prekrivali njen obraz. Vse glasneje je stokala, ko se mu je približevala.

Božo je začel bežati proti vratom in poskušal je ponovno prižgati svečo, vendar ponovno neuspešno. Ženska se mu je še bolj približala. Opazil je, da je sprednji del njene obleke umazan od blata.

"Kkkkaaj bi rada???", je vprašal Božo, njegov glas se je tresel od strahu. Prišel je do vrat, vendar so vrata bila zaprta. Ženska se je približevala vse bližje in bližje, njeno stokanje je postajalo glasnejše.

Božo je ponovno poskušal prižgati svečo in tokrat je komaj uspel. Ko je dvignil svečo v zrak, se je prestrašil in začel težko dihati - njen obraz je bil točno pred njegovim. Njene oči so bile krvave, koža bleda in razpokana kot stara, zavržena lutka. Poskušala se je dotakniti njegovega obraza in v tem delu sekunde je Božo lahko videl, da so njeni prsti bili zlomljeni in umazani.

Božo je odprl vrata in stekel v svojo kočijo, za sabo je lahko čutil njene korake. Hitro je odvezal konje in sedel na voznikovo mesto in še preden je odšel ga je ženska vlekla v poskusu, da ga povleče s kočije.

Božo je vseeno uspel pobegniti in je zgodaj zjutraj prišel v Ličku Rječicu. Planil je v restavracijo in se zrušil na stol. Prižgal je cigareto in samo sedel. Ljudje so ga samo gledali.

"Si dobro?", ga je vprašal lastnik restavracije. Božo mu je povedal zgodbo o duhu. Lastnik ga je nekaj časa gledal in mu rekel: "To ni bil duh. Mislim da si videl Heleno Ivanković. Policija jo išče že nekaj dni."

Lastnik je začel Božu razlagati o Heleni. Rekel je, da je Helena mlado dekle, ki je pobegnilo iz psihiatrične bolnišnice. Ona je rodila izven mesta, toda ni imela moža in se je bala kaj bodo o njej govorili meščani, tako da je ubila otroka in ga zakopala globoko v gozdu izven mesta.

Vendar je njo grizla krivda in je pobesnela. Ni je bilo mogoče več nadzorovati, tako da je njena družina dala v psihiatrično bolnišnico. Medtem ko je bila tam, je ona tam jokala in govorila, da je imela otroka, ki je sedaj sam nekje v hladnem gozdu. Ampak problem je bil, da ona ni več vedela, kje ga je pokopala.

Neke noči, ko je zdravnik odšel v Helenino sobo, da njej da zdravilo, nje tam ni bilo.

Po tem ko je Božo rekel, da je ona v cerkvi, je policija odšla tja, vendar je tam našla samo blatne odtise nog. Božo ni ostal v mestu dovolj dolgo, da bi izvedel kaj se je zgodilo Heleni.

Božo prisega, da nikoli več ne bo šel po bližnjicah za katere ni prepričan, da so varne, ne glede koliko one skrajšajo pot.

Naučil se je, da je potrebno poslušati zgodbe, ki jih govorijo ljudje, zato ker je v njih vedno nekaj resnice, če pazljivo poslušáš

Cerkev

Kategorija: Tuje urbane legende

**vagoner - wag(g)oner (ang.) - voznik*